

Előszó

Amikor először kezembe került ennek a különös történetnek a kézírata, hosszú ideig nem tudtam eldönteni, hogy tudományos művel, kalandregénnyel, útleírással vagy egy különösen elhúzódozó napszúrás következményeivel van-e dolgom.

Végül arra a megnyugtató következtetésre jutottam, hogy mindegyikből van benne egy kevés. Tudományos szempontból a mű több helyen erősen kifogásolható. Kalandregényként viszont meglepően hiteles. Különösen az eltévedések, a hajótörések, a sivatagi tájékozódás és a különböző, teljesen indokolatlan veszélyhelyzetek tekintetében.

Ezt azért merem ilyen határozottan kijelenteni, mert tanszékiünkön évek óta oktatjuk az Extrém Eltévedéstudományt, amelynek alapelve egyszerű: Ha valaki nem tudja, merre megy, attól még nagyon magabiztosan haladhat a rossz irányba. Ezt a szabályt történetünk egyik szereplője különösen magas színvonalon alkalmazza.

A könyvben számos olyan jelenséggel találkozhatunk, amelyet a hagyományos tudomány nehezen magyarázna. Ilyen például egy mágikus szobor, amely képes megmutatni a hazafelé vezető utat, egy tengerben sodródó neobarokk kétajtós szekrény, egy önjelölt macskaszanatórium macskák nélkül, valamint egy olyan misszió, ahol a segítségre szoruló utazókat elsőként pálinkával látják el. Ezek közül egyelőre egyik sem szerepel az egyetemünk hivatalos tananyagában.

*A történet különösen értékes tanulságokkal szolgál a kincske-
resés tudományterületén is. Megtudhatjuk belőle, hogy egy kincs
értékét nem feltétlenül az határozza meg, hogy mások szerint
mennyit ér*

*A történet egyik legfontosabb tudományos megfigyelése to-
vábbá, hogy egy ember fejére ejtett agyagból készült gömb, a
bűzös folyami iszap, a mesterséges méhraj és a bambuszsípok
együttes alkalmazása képes komoly önbizalomvesztést okozni
még egy elszánt kincsvadászban is. Ezt a módszert tanszékünkön
a jövő évi vizsgákon tervezzük bevezetni.*

*A kézirat szereplői között találunk természetkutatót, vadászt,
bogarászt, törzsfőnököt, varázslót, kalózt, önjelölt misszionári-
ust, álcsászárt, majmokat, egy papagájt, valamint számos olyan
személyt, akiről a szerzőnek valószínűleg fogalma sem volt, ho-
gyan fogja később kiírni a történetből. Mégis mindenki megta-
lálja benne a helyét és talán éppen ezért működik. Benedek útja
ugyanis nem egyszerűen egy elveszett törzs felkutatásáról szól.
Ez egy olyan utazás, amelyben a szereplők újra és újra rájönnek,
hogy a világ nem feltétlenül úgy működik, ahogyan azt előre el-
képzelték.*

*Végezetül szeretném felhívni az olvasó figyelmét arra, hogy a
könyvben szereplő tudományos megállapításokat semmiképpen
ne próbálják ki otthon.*

*E könyvet ezért jó szívvel ajánlom mindazoknak, akik szeret-
nének egy olyan vidékre utazni, ahol a kincsek szemétnek számí-
tanak, a szemét kincs lehet, a szobrok útba igazítanak, a majmok
tudósokat alkalmaznak, és ahol még az eltévedésnek is van tu-
dománya.*

A Szerengeti-sivatagi Ál-tudományi és Kalandor-képző Egyetem nevében kijelenthetem, hogy az ilyen kalandhoz még nekünk sem volt megfelelő tankönyvünk.

Alfonz Bódog von Trottl professzor

*egyetemi tanszékvezető, szafari-katasztrófavédelmi főtanácsos,
extrém eltévedéstudományi szakértő,
háromszoros akadémiai iránytévész,
és a „Térkép nélkül is lehet, csak nem érdemes” című,
betiltásra váró tankönyv szerzője*

Prológus

Afrika nem az a földrész, amelyet az ember egyetlen mondat-
tal el tudna intézni. Túl nagy hozzá, túl öreg, és túl sok mindent
látott már ahhoz, hogy különösebben érdekelje, mit gondolnak
róla azok, akik időnként végigszaladnak rajta egy térképpel a ke-
zükben. Vannak itt sivatagok, amelyekben a homok mérföldeken
át úgy hullámszik, mintha egy óriási, aranyszínű tenger fagyott
volna meg egyetlen pillanatban. Vannak füves puszták, ahol a
szél napokon keresztül hajtja a száraz fűvet, és vannak erdők,
amelyek olyan sűrűek, hogy az ember könnyen azt hiheti, hogy
a természet szándékosan elrejtette bennük a kijáratot.

A folyók lassan hömpölyögnek a földeken, majd egyszer
csak megvadulnak, mintha eszükbe jutott volna, hogy valójában
sehová sem sietnek. A hegyek némán figyelik az alattuk elterülő
vidéket, az éjszakák pedig olyan sötétek tudnak lenni, hogy még
a csillagok is közelebb húzódnak egymáshoz. Afrika tele van
hangokkal. A madarak rikoltásával, az állatok neszezésével, a
szél zúgásával, a rovarok szüntelen muzsikájával, és néha olyan
csenddel, amelyben az ember hirtelen meghallja a saját gondo-
latait. Ez utóbbi különösen veszélyes, az ember ugyanis könnyen
olyasmire gondolhat, amire nem kellene.

A kontinens belsejében még ma is akadnak olyan vidékek,
ahová ritkán jut el idegen. Nem azért, mert oda lehetetlen eljutni,
hanem mert az út rendszerint olyan hosszú, nehéz és kellemet-
len, hogy a legtöbb utazó útközben rájön, hogy valójában egé-
szén jó hely volt az, ahonnan elindult. A sűrű őserdők mélyén, a
folyók kanyarulatai mögött, a hegyek árnyékában olyan völgyek
rejtőznek, amelyeket nem jelölnek a térképek. Némelyikről

tudnak a környékbeli népek, másokról csak régi történetek beszélnek, és vannak olyanok is, amelyekről senki sem beszél, mert akik tudtak róluk, vagy elfelejtették, vagy bölcsen úgy döntöttek, hogy nem érdemes róla beszélni.

Egy ilyen völgy mélyén, valahol Afrika belsejében, magas sziklafalak és sűrű növényzet között húzódott egy különös vidék. Keskeny folyó kanyargott rajta keresztül. A partján hatalmas fák álltak, amelyeknek gyökerei úgy kapaszkodtak a földbe, mintha attól tartanának, hogy egy reggel az egész táj odébb költözik. A domboldalakat buja növényzet borította, a távolban pedig ködbe vesző hegyek emelkedtek. A völgy fölött szinte mindig ott lebegett valami különös nyugalom, mintha a külvilág megfélekezett volna róla és valószínűleg ez volt a legjobb dolog, ami történhetett vele.

Mert a völgyben emberek éltek. Egy apró, különös nép, amelynek eredetét senki sem ismerte pontosan. Nem szerepeltek nagy könyvekben, nem készültek róluk tudományos tanulmányok, és a világ térképészei sem pazaroltak rájuk tintát, ha valaki mégis hallott róluk, rendszerint csak egy régi történetből. A történetekben azonban ritkán lehet megbízni, különösen akkor nem, ha egy olyan népről szólnak, amelynek neve önmagában is kissé gyanús.

Ők voltak a Nyekenyókák.

Hogy honnan kapták ezt a nevet, azt senki sem tudta, még ők sem egészen. Azt azonban tudták, hogy ősidők óta azon a vidéken élnek, és hogy a világ többi része nagyon jól tette, hogy eddig nem találta meg őket. A völgyet övező dzsungel lassan benőtte a régi ösvényeket. A folyó minden évben új medret keresett magának, a fák pedig egyre magasabbra nőttek, mintha összebeszéltek volna, hogy eltakarják az odalent élőket a kíváncsi szemek elől. Így teltek az évek, aztán az évtizedek.

A Nyekenyókák pedig továbbra is ott éltek a maguk eldugott világában, mit sem törődve azzal, hogy a külvilág tud-e róluk. Egészen addig, amíg egy napon valaki el nem indult feléjük és ettől kezdve már nem az volt a kérdés, hogy a Nyekenyókák megtalálják-e a világot, hanem az, hogy a világ túléli-e, ha egyszer megtalálja őket.

Első fejezet

Utazás kisebb zökkenőkkel

Alfréd Benedek életében nem volt ritka, hogy valahová megérkezett, és csak később derült ki, hogy tulajdonképpen nem oda indult. Egyszer egy svájci hegyi faluban ébredt egy szénapadláson. Az előző estéről mindössze annyi emléke maradt, hogy egy kecskével vitatkozott a vasútállomáson. A kecske álláspontját nem ismerte, de Benedek később úgy vélte, hogy az állat bizonyára tévedett. Máskor egy török teherhajó fedélzetén tért magához, ahol a kapitány három napig azt hitte róla, hogy ő az új gépész. Benedek három napig nem világosította fel, mert addigra már egész jól kiismerte magát a gépházban és nem akarta elrontani a dolgot. Mindezek ellenére Alfréd Benedek meglehetősen jó véleménnyel volt saját tájékozódási képességeiről.

Szerinte nem ő tévedett el, hanem a világ volt túl bonyolult és túl sok irány volt benne. Afrikába is ennek megfelelő magabiztossággal érkezett. Amikor a repülőgép ajtaja kinyílt, a hőség azonnal úgy csapta arcon, mintha a kontinens már a bejáratnál közölni akarná vele, hogy itt bizonyos dolgokat nem lehet majd megbeszélés tárgyává tenni.

Benedek leereszkedett a lépcsőn, megállt a betonon, és körülnézett. A repülőtér kicsi volt, annyira kicsi, hogy Benedek első pillanatban arra gyanakodott, hogy a gép tévedésből szállt le valami félreeső legelőn. A gyanúját némileg gyengítette, hogy volt kifutópálya. Viszont az épület mögött egy mező kezdődött, a mező végén pedig egy kecske állt, amely láthatóan nem volt hajlandó elismerni a repülőtér nemzetközi jellegét.

Benedek levette a kalapját, megtörölte a homlokát, majd

visszatette a kalapot a fejére. Két perc múlva ismét levette, aztán úgy döntött, hogy a kalapot okolja a hőségért. A csomagjára fél órát várt, aztán még néhányszor fél órát, végül megérkezett egy bőrönd, ami nem az övé volt. Benedek megnézte a címkét.

Alfréd Benedek.

Pontosan ez állt rajta és ez kellemetlenül meglepte. A bőröndöt kinyitotta, majd rövid vizsgálat után megállapította, hogy valóban Alfréd Benedek tulajdona, csak nem az övé. A másik Alfréd Benedek ugyanis körülbelül háromszáz kiló lehetett, és a csomagjában két láda ipari tömítőanyag, négy munkaruha, egy vascső és egy olyan méretű bakancs volt, amelyben Benedek saját véleménye szerint egy kisebb család is lakhatott volna.

Visszacsukta a bőröndöt, viszont a sajátját továbbra sem látta sehol. Egy reptéri alkalmazott végül megjelent, és tört francia nyelven közölte, hogy a csomag hamarosan megérkezik. Benedek a magyar nyelven kívül még bírta a franciát és egy kissé az angolt is, köszönhetően eddigi utazásainak és mérhetetlen szorgalmának.

A „hamarosan” szó Afrikában meglehetősen tág időegységnek bizonyul. Jelenthette azt, hogy öt perc, jelenthette azt, hogy másnap és jelenthette azt is, hogy az illető, aki kimondta, maga sem tudja. Benedek leült egy padra. A feje fölött egy hatalmas, kopott ventilátor forgott. A szerkezet olyan hangot adott, mintha egy rosszul működő motorkerékpár próbálná meggyőzni saját magát arról, hogy még van értelme az életének.

Benedek egy ideig hallgatta, majd a szerkezetre nézett és megjegyezte:

– Ne erőltesd.

A ventilátor nem válaszolt és Benedek ezt konkrétan egyetértésnek vette. Azután hátradőlt, és eszébe jutott az a nap, amikor először hallotta a Nyekenyóka nevet.

Két hónappal az afrikai út előtt Benedek egy budapesti kávéházban találkozott egy öregemberrel. A kávéház füstös volt, a levegőben kávé, dohány és régi viták szaga keveredett. Az öregember egy megsárgult térképet tett elé. A térkép szélei megkoptak, a papíron több helyen barna foltok éktelenkedtek. Benedek sokáig nézte őket, de nem tudta eldönteni, hogy víz, bor vagy vér, végül arra jutott, hogy valószínűleg mindhárom. A térképen Afrika belsejében egy alig látható völgy szerepelt, mellette egy furcsa név: Kututul-Matata. Benedek először azt hitte, hogy ez valami folyó neve, aztán észrevette a térkép szélén egy másik, még kisebb feliratot:

Nyekenyókák elveszett törzsének aranya.

Benedek sokáig nézte a két nevet. A Kututul-Matata olyan volt, mintha valaki egy rosszul sikerült varázsigét írt volna a térképre, a Nyekenyókák pedig még ennél is gyanúsabban hangzott.

Ekkor már érdekelte, de nem az arany miatt, arról akkor még nem is hallott. Az érdekelte, hogy egy törzs hogyan tűnhet el a térképekről úgy, hogy közben egy Kututul-Matata nevű völgy továbbra is ott marad.

A természetkutató számára egy ismeretlen állat érdekes, egy ismeretlen növény még érdekesebb, egy ismeretlen nép pedig olyan dolog, ami miatt egy normális ember alapos felkészülés után lefoglal egy repülőjegyet.

Benedek nem volt normális ember, ezért már aznap eldöntötte, hogy elmegy. A következő hetekben összeszedte, amire szüksége lehetett: fényképezőgépet, iránytűt, kötelet, kést, gyógyszereket, egy öreg, de megbízható puskát, ruhát, noteszt és természetesen pénzt. Utóbbiból volt a legkevesebb. Az expedíció nagy részét kölcsönből finanszírozta, a maradékot pedig úgy szerezte meg, hogy eladott néhány olyan tárgyat, amelyekről addig azt hitte, hogy szüksége van rájuk. Így például eladta a

zsebóráját majd három nappal később rájött, hogy szüksége lett volna rá ezért visszavásárolta, drágábban. Benedek ezt pénzügyi tapasztalatnak nevezte, mások veszteségnek. Ő egyébként természetkutatónak tartotta magát, mások kalandornak, néhányan megszállottnak. Egy ember pedig egyszer egyszerűen bolondnak nevezte, de Benedek ezen nem sértődött meg. A bolond ugyanis legalább tudja magáról, hogy bolond, az igazán veszélyes ember az, aki nem tudja. Benedek saját magáról szerencsére tudta.

Nem tudhatta, hogy ugyanabban a pillanatban, amikor ő a repülőtéren padon üldögélt, egy másik férfi már azt próbálta kiszámítani, vajon mennyi idő alatt lehet egy magyar természetkutatót eltüntetni egy dzsungelben úgy, hogy a helyi hatóságok ne kezdjenek túl sok kérdést feltenni. A férfi neve Sir Reginald Bottom volt. Benedek nem ismerte, Bottom viszont már ismerte Benedek nevét.

Sir Reginald Bottom nem volt kíváncsi ember és ez volt az egyik legfontosabb különbség közte és Alfréd Benedek között. Bottom ugyanis kizárólag olyan dolgok iránt érdeklődött, amelyekről már előre tudta, hogy pénzt érnek. Ez különösen vonatkozott az aranyra, mert az aranyat szerette, a pénzt még jobban, az embereket már kevésbé, az állatokat egyáltalán nem, a rovarok e világi jelenlétét pedig személyes sértésnek tekintette.

Afrikát mindezek miatt évek óta ellenséges területnek tartotta, mégis újra és újra visszatért. Tíz éve kereste Nyekenyókát. Nem azért, mert érdekelte a törzs, egyáltalán nem érdekelte a néprajz vagy a történelem és különösen nem érdekelte, hogy a Nyekenyókák mit gondolnak róla. Egy régi expedíciós naplóban olvasott egy történetet egy elzárt völgyről, ahol állítólag egy törzs ősi kincset őriz.

A napló több helyen hiányos volt és szerző neve olvas-

hatalatlan, a tollal rajzolt térkép fele elégett. A naplóban leírt legenda eredeti nyelve pedig olyan volt, amelyet senki sem tudott rendesen lefordítani. Bottom ennek ellenére teljes bizonyossággal kijelentette, hogy aranyról van szó, mert aki egyszer elhatározta, hogy aranyat fog találni, annak ugyanis a bizonytalanság csak kellemetlen körülmény.

Bottom az elmúlt tíz évben három expedíciót indított a kincs megszerzésére. Az elsőben eltévedt, a másodikban egy folyót nézett útnak a térképen, a harmadikban egy folyóban nézett farkasszemet egy vízilóval, melynek következtében könnyebb sérülésekkel, de el kellett hagynia a környéket. Járhatott volna rosszabbul is, ugyanis a víziló könnyedén megfoszthatta volna becses életétől.

Mindhárom alkalommal pénzt vesztett, azt viszont megtanulta, hogy Kutyul-Matatát nem lehet egyszerűen megtalálni. Ezért most más módszert választott. Követni szándékozott egy magyar természetkutatót, aki pont oda készült, éppen főhősünket Alfréd Benedeket.

Bottom az embereit nem azzal bízta meg, hogy állítsák meg, hanem éppen ellenkezőleg. Azt az utasítást kapták, hogy figyeljék, kövessék és ha Benedek megtalálja Kutyul-Matatát jelezzék neki, ha nem találja meg derítsék ki miért, ha pedig közben valami aranyszínűt látnak, azt lehetőleg ne hagyják ott. Ez utóbbi utasítás Bottomnál mindig szerepelt.

A repülőtéren végül előkerült Benedek csomagja. A bőrönd megviselt volt, a zárán karcolás húzódott, a fogantyú ferdén állt, és az egyik sarkán olyan mély horpadás keletkezett, mintha valaki egy kisebb elefánttal próbálta volna bezárni. Benedek megsimogatta, mivel a bőrönd régi ismerős volt. A tartalma azonban nem volt teljes. A ruhák megvoltak, a fényképezőgép megvolt, az iránytű is, a notesz is, a gyógyszerek, a kötél, a kés, a puska.

A noteszből előzőleg eltávolított és a bőrönd oldalrekeszében külön őrzött térkép viszont eltűnt. Benedek először csak nézte az üres helyet, azután újra átnézte a csomagot, majd még egyszer. A térkép nem volt sehol. Nem eshetett ki, mert a bőrönd nem sérült meg annyira, Budapesten sem maradt, abban biztos volt, és ő sem tette másik zsebbe. Valaki kivette belőle.

Benedek arca egy pillanatra elkomorodott, aztán visszatért rá a mosoly. A legtöbb ember ilyen helyzetben bosszankodott volna. Benedek viszont örülni kezdett, mert ha valaki ellopta a térképet, akkor valaki tudott róla, ha valaki tudott róla, akkor Nyekenyókák másokat is érdekelnek és ha másokat is érdekel, akkor a dolog még érdekesebb.

Benedek felvette a kalapját és elhagyta a reptér épületét, ami sokkal inkább hajazott egy kecskeóra, mint egy nemzetközi reptérre. A kijáratnál egy fekete autó állt, mellette a sofőr, aki magas, sovány férfi volt. Nem tűnt különösebben veszélyesnek, de ez természetesen nem jelentett semmit. A veszélyes emberek többsége igyekszik nem annak látszani. A sofőr franciául megszólította Benedeket, majd közölte, hogy egy helyi utazási iroda küldte érte. Benedek nem emlékezett arra, hogy egy utazási iroda szolgáltatait vette volna igénybe, ez azonban nem zavarta túlságosan.

Ha valaki egy ismeretlen országban egy fekete autót küld érte, az embernek két lehetősége van: Vagy beszáll, vagy gyalogol. Benedek nem szeretett gyalogolni, ha nem tudta merre van pontosan a célja ahová igyekszik, ezért beszállt és a sofőr elindult.

Benedek csak később kérdezte meg, hogy hová mennek és ki rendelte meg a fuvart. A sofőr közölte, hogy egy bizonyos Moussa nevű férfi irodája szervezte az utat. Moussa kutatókat, vadászokat, újságírókat és különös turistákat szállított. A

különös turisták alatt azokat értette, akik olyan helyekre akartak menni, ahová normális ember nem. Benedek megnyugodott, mert ezek szerint jó helyen járt. A sofőr egyelőre semmit sem tudott Benedek céljáról, vagy legalábbis azt hitte, aztán Benedek elővette a noteszét.

A sofőr egy pillanatra a lapra nézett, miközben majdnem elütött egy kószáló kutyát, mert meglátott a lapon egy nevet:

Nyekenyóka.

A keze egy pillanatra megfeszült a kormányon. Néhány nappal korábban egy idegen férfi felkereste Moussát és az idegen pénzt tett az asztalra. Elég sokat. Azt mondta, ha egy Alfréd Benedek nevű magyar megérkezik, vigyék el az út első szakaszán. Egy kérdést sem engedett meg Moussának, csak annyit közölt, hogy az illetőt vinni kell. A sofőr, aki akkor Moussa irodájában volt nem tudta, ki az idegen, nem tudta, miért érdekli őt Benedek és azt sem tudta, miért mondta külön, hogy a magyar neve mellett egyetlen szót jegyezzen meg:

Nyekenyóka.

A sofőr azt gondolta, hogy valami tudományos ügy lehet. Ez Afrikában sok mindent jelenthetett, viszont azt nem tudta, hogy az idegen férfi valójában Bottom egyik embere és azt sem tudta, hogy az idegen már korábban megszerezte Benedek térképét. Benedek közben nyugodtan ült az autóban, miközben a táj lassan megváltozott. A város eltűnt, a házak ritkulni kezdtek, az út keskenyebb lett. A vörös föld először csak a kerekeken jelent meg, később az ajtókon, végül Benedek kalapján is. A dzsungel egyre közelebb húzódott az úthoz. Benedek nem kérdezte, hogy biztosan jó irányba mennek-e. Ő ugyanis már régen rájött, hogy az ilyen kérdésekre az emberek rendszerint kétféle választ adnak. Az egyik szerint igen, a másik szerint természetesen, viszont egyik válasz sem jelent semmit.

Az autó egyre beljebb haladt a buja dzsungelben. A sofőr egyszer hátranézett miközben Benedek a tájat figyelte.

– Maga mindig ilyen nyugodt? – kérdezte a sofőr.

Benedek elgondolkodott.

– Nem.

– Mikor nem?

– Amikor tudom, mi történik.

A sofőr erre nem tudott mit mondani, ezért inkább tovább vezetett. Az út végül teljesen eltűnt, ezért a sofőr megállította az autót, aki közölte hősünkkel, hogy innen már gyalog kell továbbmenni. Benedek kiszállt és a csomagját a vállára vette. A sofőr nem szállt ki, akit Benedek egy darabig kíváncsian nézett.

– Maga nem jön?

A sofőr megrázta a fejét ám Benedek ezt nem vette sértésnek, mert ő sem ment volna, ha az illető helyében lett volna. A sofőr átadott neki egy kis papírt, amin egy útvonal szerepelt. Nem tűnt túl pontosnak, nem kimondottan egy térképészeti remekmű volt, de talán ez is használható lesz valamire. Ha másra nem is, talán kifűjni az orrát, ha jó puhára gyűri a lapot. A papír jobb oldalán egy folyó, a balon egy fa, középen pedig egy nyíl volt. A nyíl olyan irányba mutatott, amerre semmit sem jelölt a térképnek csúfolt rajzocska, de Benedek ezt a tényt tudományos szempontból érdekesnek találta.

Benedek magas, széles vállú erős csontozatú férfi volt. Nem volt kifejezetten szép, de olyan arca volt, amelyet az ember megjegyzett. Részben a markáns vonásai miatt, részben pedig azért, mert Benedek rendszerint mosolygott.

A mosolya viszont félrevezető volt. Aki vigyorgó embert látott, könnyen azt gondolta, hogy veszélytelen. Benedek esetében ez különösen nagy tévedésnek bizonyult. Nem szeretett verekedni, de ha valaki nagyon ragaszkodott hozzá, hogy meg-

próbálja megverni, Benedek nem akarta megfosztani ettől az élménytől. A pofonjai nem voltak gyorsak, nem voltak elegánsak és semmilyen harcművészeti iskola nem vállalta volna be őket saját módszerként, viszont roppant hatásosak voltak.

Egy kikötőben egyszer egy rakodómunkás megpróbálta megütni. Benedek csak annyit tett, hogy félrelépett. A rakodómunkás nem találta el kiszemelt áldozatát és a következő pillanatban már a földön feküdt.

Benedek később három ember előtt is kijelentette:

– Nem én ütöttem meg. Csak útba álltam.

A rakodómunkás két napig nem tudott beszélni, valószínűleg nem azért, mert egyetértett. Benedek egyébként szerette az embereket. Különösen a furcsákat és ez valószínűleg azért volt, mert ő maga sem tartozott a teljesen normálisok közé. A budapesti kávéházakban gyakran ült olyan emberek társaságában, akiktől egy normális ember öt perc után elbúcsúzott volna. Benedek általában maradt, mert szerinte a normális emberrel ritkán történik valami, ám a furcsával annál inkább.

Ez az elv vezette egész életében. Gyerekkorában sem bélyeget gyűjtött, hanem bogarakat figyelt, más gyerekek a vízparton feküdtek ő a nádasban keresett valamit, amiről azt sem tudta, hogy létezik. Tizenhárom éves korában egy teljes délutánt töltött egy különösen kövér béka megfigyelésével. A béka végül elugrott és Benedek ezt sikernek könyvelte el, mert legalább most már tudta, hogy tud ugrani.

Később tanult, utazott, kutatott és egyre jobban érdekelte mindaz, amit az emberiség még nem ismert. A térképek különösen izgatták, de nem azért, mert szerette a térképeket, hanem mert szerinte a térkép mindig valami fontosat hallgat el. Ha egy terület üresen maradt rajta, Benedek nem azt gondolta, hogy ott nincs semmi, hanem azt, hogy valaki még nem járt ott és ez nagy

különbség. A legtöbb ember számára az ismeretlen üres terület ám Benedek számára meghívás.

Benedek még nem tudta, hogy a dzsungelben nem egyedül közeledik a Nyekenyókák feltételezett lakóhelye Kutyul-Matata felé. Néhány kilométerrel mögötte egy másik csapat haladt ki-mondottan csendesen. Nem énekeltek, nem gyújtottak tüzet és különösen ügyeltek arra, hogy ne maradjon utánuk nyom. Az egyik férfi időnként megállt, letérdelt, és megvizsgálta a földet, egy másik egy távcsővel figyelte az utat. Ők Bottom emberei voltak. A parancs egyszerű volt: Kövessék Benedeket, ne kerüljenek hozzá túl közel, viszont ne is tévesszék szem elől és semmiképpen ne engedjék, hogy más találja meg Nyekenyókát előttük.

Amit azonban Bottom nem tudott, az az volt, hogy Benedek követőit már valaki más is figyelte. A dzsungel szélén, egy hatalmas fa ágai között három Nyekenyóka lapult. Egyébként nem túlzottan voltak ügyesek, az egyikük kétszer majdnem leesett, egy másik egy faágat nézett távcsőnek és majdnem kinyomta a saját szemét, a harmadik pedig azért feküdt hason, mert azt hitte, hogy a hason fekvés láthatatlanná teszi.

Ennek ellenére meglátták az idegeneket és ettől kezdve a Nyekenyókák számára a helyzet már nem is volt túl bonyolult. Idegenek jönnek és az idegenek biztosan kémek, ha pedig kémek, akkor valamit keresnek, ha valamit keresnek, akkor bizonyára tudják, mit keresnek, ha tudják, mit keresnek, akkor minden bizonnyal veszélyesek. Ez tökéletesen logikus következtetés volt, csak azt nem tudták, hogy az idegenek sem tudják pontosan, hogy mit keresnek.

Benedek közben egyre beljebb jutott a dzsungelbe, ami lassan bezárult fölötte. A levegő nedvesebb lett, a növényzet sűrűbb, a madarak hangosabbak, a rovarok pedig egyre inkább úgy

viselkedtek, mintha Benedek személyes megjelenését különösen rossz hírnek tekintenék.

Aztán egy régi sanzont füttyörészve elindult az orra után egyenesen. Nem tudta, hogy az egyik bokor mögött Bottom embere figyel, valamint azt sem, hogy a másik oldalon három Nyekenyóka figyel Bottom emberét és azt sem tudta, hogy a három Nyekenyóka közül kettő biztos abban, hogy Bottom embere Benedek embere. A harmadik szerint pedig mindannyian ugyanahhoz a kémhálózathoz tartoznak. Ez utóbbi véleményt azért fogadta el a másik kettő is, mert a harmadiknak volt távcsöve. A távcső valójában nem működött, de ezt senki sem tudta.

Benedek három órán keresztül gyalogolt, miközben kétszer átkelt egy patakon, ráadásul ugyanazon, ám ezt csak később vette észre. Időközben talált egy ösvényt, amit követni kezdett, miközben vidáman füttyörészett. Az ösvény egy idő után visszavezette ugyanoda, ahonnan elindult, de Benedek ezt nem tekintette kudarcnak, mert legalább annyit megtudott, hogy körbejár. A természetkutatásban ezt úgy lehet aposztrofálni, hogy ismeret. Délutánra kissé elfáradt, ezért leült egy kidőlt fára. A fa azonban nem volt teljesen kidőlve és egy pillanat múlva oldalra billent. Benedek a földre esett, majd felállt és jól megnézte magának a fát.

– Ezt is tudjuk – mondta.

Aztán észrevett a földön egy lábnyomot, ami nem látszott állattól származónak. Egy kisebb mezítlábas emberi nyomnak tűnt hősünk számára. Benedek letérdelt mellé és roppant nagy tárgyi tudását felhasználva alaposan megvizsgálta. A nyom még friss volt és ebből arra következtetett, hogy valaki nemrég járt itt. Nem tudta, hogy ötven méterrel arrébb egy Nyekenyóka éppen egy hasonló lábnyomot néz. A Nyekenyóka szerint a lábnyom az idegenek nyoma volt, Benedek szerint egy ismeretlen törzsé.

Mindketten arra a helyes következtetésre jutottak, hogy egy lábnyomot találtak és ez volt az első olyan dolog, amiben egyetértettek.

Benedek még sokáig nézte a lábnyomot. A nyom friss volt, ezt biztosan meg tudta állapítani, azt viszont már nem, hogy aki hagyta, merre ment tovább. A dzsungel ugyanis rövid idő alatt eltüntett minden olyan bizonyítékot, amelyet az embernek érdemes lett volna megtalálnia. A levelek visszahajoltak, az indák elmozdultak, és egy nagyobb eső után még az is könnyen eltűnt, amit az ember öt perce látott.

Benedek felállt, miközben a nap egyre lejjebb ereszkedett. Afrikában a sötétség nem úgy érkezett, mint Európában. Ott nem lassan kapcsolták le a világítást. Inkább valaki egyszer csak elfordította a kapcsolót. Benedek még megpróbált továbbmenni, ám bő negyedóra múlva rájött, hogy ez nem jó ötlet. Fél óra múlva pedig arra is rájött, hogy az előző negyedórán ugyanazon a helyen járt, mint most. Ezt abból állapította meg, hogy ismét meglátta ugyanazt a kidőlt fát. A fa egyébként meglehetősen barátságatlannak látszott, de legalább ismerősként üdvözölhette.

Benedek végül úgy döntött, hogy éjszakára nem indul tovább, mert a dzsungelben az embernek két lehetősége van: vagy sötétben is továbbmegy, vagy megvárja a reggelt. Az első esetben könnyen megtörténhet, hogy valami megeszi, a második esetben viszont egész éjszaka azon gondolkodhat, hogy mi fogja reggel megenni.

Benedek a második lehetőséget választotta. Körülnézett és egy hatalmas fa tövében talált magának helyet. A fa gyökerei kiemelkedtek a földből, és az egyikük olyan mélyedést formált, amelyről Benedek úgy vélte, hogy fekvőhelynek megfelel. A természet nem szállodai szolgáltatás, de ha az ember elég fáradt, a

gyökér is matracnak tűnik. Benedek elővette a köpenyét, a hátizsákját pedig a feje alá tette. A puska a keze ügyében maradt, a kés pedig a mellénye zsebében. Tüzet csak rövid időre gyújtott, mert nem akart füsttel üzeni a dzsungelnek, hogy itt tartózkodik. A dzsungel azonban már tudott róla ám ezt Benedek akkor még nem sejtette. A tűz mellett elfogyasztotta a vacsorának nevezett néhány falatot, majd ivott egy kortyot a kulacsából, ezután megpróbált aludni.

A dzsungel azonban nem támogatta ezt a tervet, mert valahol a közelben egy állat háromszor felüvöltött, egy másik pedig kedélyesen válaszolt neki. A harmadik valami egészen más hangot adott, amelyről Benedek nem tudta eldönteni, hogy állat, madár, avagy egy rosszkedvű ember.

Nem sokkal később valami végigszaladt a lábán ezért Benedek kellenlenül felült és odavilágított a lámpájával, de semmit sem látott és ez rosszabb volt, mintha látott volna valamit. Visszafeküdt aludni próbálva, de ismét nem hagyta nyugodni a dzsungel mert néhány perc múlva egy ág reccsent a feje fölött. Benedek felnézett, de a renitens ág nem mozdult.

– Remek – mondta halkan.

Nem tudta, hogy ezt mire mondja, de a dzsungelben az embernek néha ennyi konklúziót is elég levonnia egy-egy eseményből. Az éjszaka hátralévő részét több rövid szakaszban töltötte, néha aludt tíz percet, felébredt, hallgatózott, majd megállapította, hogy még él, ezután ismét aludt. Hajnal előtt valamivel már nem is próbálkozott az alvással, hanem csak ült a fa tövében, a hátát a gyökérnek támasztotta, és figyelte, ahogy a sötétség lassan világosodni kezd.

A dzsungel ilyenkor néhány percre különösen csendesnek tűnt, aztán az első madár megszólalt amire egy második válaszolt, a harmadik pedig olyan hangot adott, mintha személyes

kifogása lenne az egész reggel ellen. Benedek felállt, kinyújtózta elgémberedett tagjait, majd megállapította, hogy a hátán lévő fájdalom alapján a gyökér valószínűleg nem kimondottan fekvőhelynek készült. Viszont ettől az apróságtól függetlenül túlélte az éjszakát és ez Afrikában már önmagában is eredménynek számított.

Mikor kidörzsölte szeméből az álmot és összepakolta a holmiját, a vállára vetette a puskáját és ismét elindult. Nem tudta, hogy a völgy felé vezető út végül hová viszi, azt viszont a lányomból már tudta, hogy valaki járt előtte itt és ez éppen elég volt neki ahhoz, hogy folytassa az utat. Másnap pár óra kutya-golás után Benedek egy magaslatra ért és csodák-csodájára nem ugyanoda vissza, ahonnan elindult. A növényzet egyszer csak megritkult és megnyílt előtte egy mély völgy, melyet három oldalról hatalmas sziklafalak zártak körül. A negyedik oldalon a dzsungel húzódott és a völgy alján folyó kanyargott, melynek partján hatalmas fák álltak. Kissé távolabb valami romokhoz hasonlító forma bontakozott ki a párában.

Benedek sokáig mozdulatlanul állt és ezt nem azért tette, mert elfáradt, hanem mert először látta azt, amit tulajdonképpen keresett. Kutyul-Matata völgye terpeszkedett előtte a dzsungel mélyén. A völgy valóban létezett és a térképek ezek szerint valóban nem hazudtak, nem úgy, mint néhány kedves ismerőse. Benedek elővette a noteszét, de a térképnek csúfolt papírdarab hiányzott. Valószínűleg kieshetett, miközben a csodálatos álomtalan éjszakát töltötte a gyökerek ölelésében, de tulajdonképpen már nem volt rá szüksége. A völgy ott volt előtte és valahol odalent a legendák szerint emberek élnek.

Benedek elmosolyodott aztán észrevette, hogy a völgy túlsó oldalán egy alak megmozdul, aztán egy másik is, majd ahogy fel, úgy el is tűntek.

Hősünk nem tudhatta, kik voltak, de joggal hihette, hogy a törzs tagjai, amiben tulajdonképpen nem tévedett, csak azt nem tudta, hogy azok az emberek, akik most őt figyelik, már eldöntötték, hogy Benedek veszélyes. A Nyekenyókák ugyanis nem szerették az idegeneket különösen azokat nem, akik egyedül érkeztek, mert az ilyen embernek biztosan volt valami terve és ha nem volt terve, az még rosszabb akkor ugyanis nem lehetett tudni, mit csinál.

Benedek még aznap délután elindult lefelé a völgybe, miközben meg volt róla győződve, hogy ő fedezte fel először ezt a rejtett törzset. Mindezen közben körülbelül harminc Nyekenyóka figyelte a leereszkedését a völgybe. A törzs tagjai a fák, bokrok és sziklák mögött húzódtak meg. Nem voltak különösebben jók a rejtőzködésben, mert az egyikük lába kilógott egy bokorból, egy másik tizenöt percig ugyanazt a látképet figyelte, miközben egy fa mögött állt és tulajdonképpen a fa kérget fürkészte, a harmadik pedig egy szikla mögött bújt el, csak éppen a rossz oldalán. Ennek ellenére a Nyekenyókák meg voltak győződve arról, hogy láthatatlanok.

Hősünk a völgybe való leereszkedése után körülnézett, de nem látott senkit és ez megerősítette abbéli véleményét, hogy egy ilyen rejtett törzs tagjai ügyesen rejtőzködnek a hivatlan látogatók elől. Néhány perccel később valaki hátulról leütötte és Benedek a földre esett. Mire magához tért, hat Nyekenyóka állt körülötte. Az egyikük lándzsát tartott a kezében, a másik egy botot, a harmadik pedig egy fakanalat, melyről senki sem tudta, miért hozta magával. A negyedik pedig egy papagájt tartott a hóna alatt, aminek a papagáj láthatóan nem örült. Benedek kíváncsian körülnézett aztán felült és csodálkozva tapasztalta, hogy a kezét megkötözték. Igaz csak olyan hevenyészett módon és csak fűszálakkal, amit könnyedén el tudott volna tépni. A